

STEPHEN KING

Ediția a IV-a

Traducere din limba engleză
MIHNEA COLUMBEANU

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Cristian FLORESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN

It / Stephen King; trad. din lb. engleză: Mihnea Columbeanu. -
Ed. a 4-a. - București : Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978-606-43-0190-1

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111

Stephen King

IT

Copyright © 1986 by Stephen King

©Nemira, 1997, 2004, 2013, 2018

Redactor: Ruxandra TOMA
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de ART PRINT S.A.
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0190-1

„Orașul ăsta bătrân mi-a fost cămin de când mă știu
Orașul ăsta va rămâne și după ce eu n-oi mai fi.
Privește-n jur, cartierul de est, cartierul de vest
Au încercat să te doboare, dar încă te mai am în sânge.“

THE MICHAEL STANLEY BAND

„Ce cauți, prieten vechi?
După atâția ani petrecuți departe, te-ai întors
Cu imagini păstrate cu grijă
Sub ceruri străine
Prea departe de ținuturile tale.“

GIORGOS SEFERIS

„Din senin, teroarea vine.“

NEIL YOUNG

PARTEA ÎNTÂI

UMBRA DIN TRECUT

„Încep!
Desăvârșite
Floarea își desface petalele-i viu colorate
larg în soare
Dar limba albinei
nu le găsește
Și se cufundă iarăși în țărână
cu un strigăt –
căci ai putea numi strigăt
ceea ce li se furișează pe buze, aidoma unui fior
pe când în van așteaptă și apoi dispar...”

WILLIAM CARLOS WILLIAMS, *Paterson*

„Înfrânt în orașul unui mort.”

BRUCE SPRINGSTEEN

Copiii mei, o carte reprezintă adevărul dinlăuntru minciunii, iar adevărul acestei cărți este destul de simplu: există magie.

S.K

CAPITOLUL 1

DUPĂ POTOP (1957)

I

Teroarea, care avea să nu se mai sfârșească timp de încă douăzeci și opt de ani – dacă într-adevăr s-a sfârșit vreodată – a început, din câte știu eu, în momentul când o bărcuță confecționată dintr-o pagină de ziar plutea pe apele umflate de ploaie dintr-o rigolă.

Bărcuța sălta, se înclina, se îndrepta iarăși, se avânta vitejește prin vârtejuri perfide și își continua drumul pe Witcham Street, spre semaforul de la intersecția acestei străzi cu Jackson Street. Cele trei becuri colorate dispuse vertical pe toate laturile stopului erau stinse în după-amiaza aceea din toamna anului 1957, iar casele erau și ele cufundate în întuneric. Plouase încontinuu o săptămână încheiată, iar de două zile începuse să bată și vântul. Majoritatea cartierelor din Derry rămăseseră fără curent electric.

Un băiețel în pelerină de mușama galbenă și galoși roșii alerga voios pe lângă micuța barcă de hârtie. Ploaia nu încetase, dar dădea, în sfârșit, semne de oboseală. Răpăia pe gluga pelerinei, ca pe un acoperiș din tablă... Sunet mângâietor, chiar plăcut urechilor. Băiatul cu pelerina galbenă era George Denbrough. Avea șase ani. Fratele său, William, cunoscut majorității elevilor de la școala elementară Derry (și chiar și profesorilor, care însă nu i-ar fi rostit niciodată porecla în față) drept Bâlbâitul, era acasă, curățându-și gâtul de ultimele accese de tuse ale unei gripe rebele. În toamna aceea a anului 1957, cu opt luni înainte de începerea adevăratului coșmar și cu douăzeci și opt de ani înainte de răfuiala finală, Bill Bâlbâitul avea zece ani.

Bill confecționase bărcuța alături de care alerga acum George. O confecționase așezat în pat, cu spatele sprijinit de un maldăr de perne, în vreme ce mama lor cânta *Für Elise* la pianul din salon, iar ploaia și șiroia neobosită pe geamul dormitorului.

Cam la trei sferturi în josul cvartalului, înspre intersecție și semaforul cel mort, Witcham Street era blocată de noroaie și de patru bariere portocalii. Pe fiecare barieră se putea citi inscripția DEPART. LUCRĂRI PUBLICE DERRY. Dincolo de acestea, apa debordase din canalele înfundate cu crengi, pietre și gogoloaie încleiate de frunze veștede. Puhoiul își înfipșese mai întâi degetele în sol, după care smulșese hrăpăreț hălci întregi – în cea de a treia zi cu ploii. Pe la amiaza zilei a patra, bucăți mari din asfalt navigau prin intersecția Witcham cu Jackson, aidoma unor plute în miniatură. Mulți oameni din Derry începuseră deja să facă tot soiul de glume crispate despre Arca lui Noe. Departamentul Lucrărilor Publice reușise să mențină deschisă Jackson Street, însă Witcham era încă impracticabilă de la bariere până în centrul orașului.

Dar toată lumea era de acord că ce fusese mai rău trecuse. Kenduskeag Stream se umflase până la limita malurilor sale, pe Maidan, și ajunsese doar la câțiva centimetri de marginile din beton ale Canalului ce îl sugruma pe când străbătea centrul orașului. Chiar atunci, o echipă de voluntari – printre care și Zack Denbrough, tatăl lui George și al lui Bill – a început să înlătore sacii cu nisip pe care îi puseseră în ajun cu atâta grabă și panică. Ieri, ieșirea din matcă a râului și pagubele costisitoare provocate de inundație păruseră aproape inevitabile. Doamne, Dumnezeule, se mai

Întâmplase și altă dată – viitura din 1931 fusese un dezastru care costase milioane de dolari și peste douăzeci de vieți omenești. Numai că asta se petrecuse demult, deși încă se mai găseau destui oameni care să își amintească bine acel coșmar; suficient de bine cât să reușească să îi sperie și pe ceilalți din jur. Una dintre victimele inundației fusese găsită la vreo treizeci și cinci de kilometri mai la est, în Bucksport. Peștii îi mâncaseră ochii celui nefericit domn, trei degete, penisul și aproape toată laba piciorului stâng. Încleștat în ceea ce mai rămăsese din mâinile sale, găsiseră un volan de Ford.

Dar acum râul se retrăgea, iar când va fi inaugurat digul cel nou pe cursul superior, apele urmau a înceta să mai fie o amenințare. Cel puțin așa spunea Zack Denbrough, care lucra la compania Bangor Hydroelectric. Iar apoi – ei bine, inundațiile viitoare își vor purta singure de grijă. Problema era că orașul trebuia să iasă cu bine din această încercare, să dea din nou drumul curentului electric și după aceea să uite totul. După cum avea să descopere și Bill Denbrough de-a lungul timpului, în Derry scufundarea în negura uitării a tragediilor și a catastrofelor devenise aproape o artă.

George se opri imediat după bariere, pe buza unui șanț adânc tăiat prin asfaltul de pe Witcham Street. Surpătura urma o diagonală aproape perfectă. Se sfârșea pe partea opusă a străzii, cam la zece metri în josul pantei din locul unde stătea el acum. Râse cu poftă – sunetul solitar al veseliei copilărești aducător parcă de vești bune în după-amiaza plumburie – când o toană a șuvoiului îi antrena bărcuța într-un șir de praguri formate de asfaltul sfărâmat. Torentul năvalnic tăiașe un șanț de-a lungul diagonalei și astfel ambarcațiunea călători dintr-o latură a străzii în cealaltă; curentul o purta atât de iute, încât George s-a văzut nevoit să gonească atât cât îl țineau puterile pentru a o ajunge din urmă. Plescăind prin apă, tălpile galoșilor săi împroșcau stropi noroioși. Cataramele încălțărilor scoteau clinchet de clopoței, pe când George Denbrough alerga spre ciudata sa moarte. Iar simțământul care îi umplea sufletul în clipele acelea era dragostea limpede și simplă pentru fratele său, Bill... Dragoste și o undă de regret la gândul că Bill nu se afla acolo, nu lua și el parte la acest joc. Sigur că va încerca să-i povestească, dar știa că nu va fi în stare să îl facă pe Bill să vadă tot ce se întâmplase, așa cum Bill ar fi putut să îi descrie *lui* întreaga aventură, dacă rolurile ar fi fost inversate. Bill avea talent și, chiar și la vârsta *lui*, George avea atâta minte cât să înțeleagă faptul că acesta nu era singurul motiv pentru care fratele său lua numai note maxime sau pentru care profesorilor le plăceau atât de mult compunerile lui. Talentul de *povestitor* nu era decât o parte din adevăr. Bill știa să observe totul în jurul lui.

Nu lipsi mult ca bărcuța să zboare pe aripi de vânt prin canalul oblic, simplă pagină de ziar ruptă din cotidianul *News* al orașului Derry, pe care însă acum George și-o imagina a fi o navă dintr-un film de război, dintre cele pe care le vedea uneori la cinematograful, împreună cu Bill, la matineele de sâmbătă. Un film de război, în care John Wayne se lupta cu japonezii. În goana-i nebună, prova bărcuței de hârtie împrăstia stropi de apă în toate părțile, apoi ajunse la rigola de pe stânga străzii. În locul acesta, deasupra spărturii din asfalt, se formase un pârlăiș nou, răsucindu-se într-o vâltoare mărișoară, și băiatul crezu că acum barca se va umple cu apă și se va răsturna. Într-adevăr, se înclină periculos de mult, după care, când se îndreptă, George chiui fericit și o urmări cum se întoarce și o ia la goană în jos spre intersecție. Puștiul o rupse la fugă, încercând să o ajungă din urmă. Deasupra, vântul sălbatic de octombrie zguduia cu rafale lugubre copacii pe care furtuna, una dintre cele mai necruțătoare, îi despovărase de frunzele multicolore.

2

Așezat în pat, cu obrajii încă aprinși de febră (dar temperatura sa, precum râul, începuse să scadă), Bill terminase bărcuța – însă tocmai când George întinse mâna după ea, fratele său nu îl lăsa să o atingă.

– A-a-acum dă-mi p-p-p-parafina.

– Ce-i aia? Unde-i?

– E pe raftul din piv-piv-pivniță, imediat c-cum co-cobori, răspunse Bill. Într-o cutie pe care scrie Gu-Gu-ulf... *Gulf*. Adu-mi și un cuțit și un cas-cas-castronel. Și o cu-cu-cutie de chi-chibrituri.

Ascultător, George coborâse să aducă cele cerute. O auzea pe mama lor cântând la pian, nu *Für Elise* acum, ci altceva, ce nu îi plăcea la fel de mult – ceva sec și plin de ifose; auzea ploaia bătând monoton în ferestrele bucătăriei. Acestea erau sunete liniștitoare, așa cum nici pe departe nu era gândul că trebuia să coboare în pivniță. Nu-i plăcea pivnița, nu-i plăcea să coboare scara ce ducea în pivniță, întotdeauna își închipuia că acolo, în întuneric, îl pândea ceva. Firește că era o prostie, așa îi spusese tatăl său și tot așa îi spusese mama sa, dar, mai important, *Bill* spunea la fel, însă...

Nici măcar nu-i plăcea să deschidă ușa și să aprindă lumina, fiindcă se tot gândea – și ideea asta era chiar atât de tâmpită, încât nu îndrăznea să o împărtășească nimănui – că, în timp ce pipăia după comutator, încheietura mâinii îi va fi ușurel cuprinsă de ghearele unei labe înfiorătoare... Iar apoi îl va smuci, făcându-l să se prăbușească în bezna care mirosea a noroi, și a umezeală, și a legume putrezite.

Ce prostie! Nu existau niciun fel de chestii cu gheare, chestii păroase și pline de ură ucigașă. Din când în când, câte cineva își ieșea din minți și omora o grămadă de oameni – uneori Chet Huntley povestea despre asemenea lucruri la știrile de seară – și, desigur, mai erau și comuniștii, dar nici urmă de un monstru-fantomă care să-și fi făcut sălaș în pivnița lor. Totuși, gândul nu-i dădea pace. În acele momente infinite, când bâjbăia după comutator cu mâna dreaptă (stânga i se încleșta pe tocul ușii într-o strânsoare de moarte), miasele beciului păreau să se întetească până la a inunda lumea întreagă. Izurile de noroi, igrasie și zarzavaturi stricate se amestecau într-o unică duhoare, greu de definit, dar inconfundabilă, duhoarea aceluia monstru, apoteoză tuturor monștrilor. Era mirosul a ceva căruia nu reușise să îi găsească un nume: nu era miros de bărbat și nici miros de femeie, era mirosul baubaului, era mirosul *Monstrului*, ghemuit la pândă, gata să se repeadă asupra lui. Creatură a nopții și a tenebrelor, a coșmarurilor și a fanteziei copiilor. Creatură dispusă să mănânce orice, dar poftind mai ales carne proaspătă de băiețel.

În dimineața aceea deschisese ușa și dibuise o eternitate după butonul comutatorului, ținând marginea ușii în obișnuita sa încleștare aprigă, cu ochii strâns închiși și vârful limbii strecurându-i-se prin colțul gurii asemenea unei mlădițe chinuite, ce caută cu disperare un strop de apă într-un tărâm al secetei. Caraghios? Sigur! Pe pariu! *Ia te uită la Georgie! Lui Georgie îi e frică de întuneric! Ce pișăcios!*

Sunetul pianului răzbătea din încăperea pe care tatăl său o numea living, iar mama se încăpățâna să îi zică salon. Răsuna ca o muzică dintr-o altă lume, o lume îndepărtată, așa cum vorbăria și râsetele de pe o plajă aglomerată și fierbinte trebuie să i se pară unui înotător epuizat, care se luptă cu un curent submarin.

Degetele-i găsiră comutatorul! Aha!

Îl apăsară...

...Și nimic. Nicio lumină.

Oh, drace! Curentul!

George își smulse brațul ca dintr-un coș plin cu șerpi. Se îndepărtă de ușa deschisă a pivniței, cu inima bătându-i bezmetică în piept. Nu era curent, sigur că nu era – uitase. Ei comedie! Și acum?

O să se întoarcă și-o să-i spună lui Bill că nu putea lua cutia cu parafină deoarece era întrerupt curentul și lui îi era teamă să nu-l înșface vreo arătare, ceva ce nu era nici comunist, nici asasin în serie, ci o creatură cu mult mai îngrozitoare? Că știe precis cum o parte din făptura ei putredă o să se prelingă pe trepte și o să-l apuce de gleznă? Asta ar fi prea de tot, nu? Poate că alții ar râde de o asemenea nerozie, dar Bill nu o să râdă. Bill o să-și iasă din fire. Bill o să spună: „Bagă-ți mințile în cap, Georgie... Vrei barca asta sau nu?”

Ca și cum gândul ar fi fost semnalul care să dea replica, Bill strigă de sus, din dormitorul său:

– Ai m-m-murit acolo, Geo-Georgie?

– Nu, nu, ți-o aduc, Bill, răspunse imediat George.

Își frecă brațele, încercând să îndepărteze senzația de piele de găină. Se simțea vinovat, surprins asupra faptului.

– M-am oprit doar să beau niște apă.

– Păi, g-grăbește-te!

Coborî așadar cele patru trepte până la raftul din pivniță, cu inima-i fierbinte bubuindu-i în gâtlee, părul de pe ceafă în poziție de drepți, ochii închiși, mâinile reci, convins că dintr-o clipă în alta ușa beciului se va trânti de la sine, retezând lumina albă care cădea prin ferestrele bucătăriei, apoi îl va auzi pe acel Monstru, mai rău decât toți comuniștii și ucigașii din lume, mai rău decât japonezii, decât Attila Hunul, mai rău decât toate chestiile alea dintr-o sută de filme de groază laolaltă. Monstrul, mârâind înfundat – avea să-i audă mârâitul în secundele acelea delirante de dinainte de a sări asupra lui să-i facă buzunar în burtă.

Din cauza inundației, mirosul de pivniță era astăzi mai apăsător ca oricând. Casa lor se afla pe Witcham Street, aproape de culmea colinei, și astfel scăpaseră de efectele cele mai rele ale viiturii; dar acolo jos, încă mai era apă stătută care se infiltrase prin vechea fundație de piatră. Duhoarea râncedă și grețoasă te făcea să încerci să respiri cât mai puțin.

George scotoci cât putu de repede printre boarfele îngrămădite pe raft – cutii vechi cu cremă de ghetete Kiwi și cârpe de lustruit pantofii, o lampă cu gaz spartă, două sticle de Windex mai mult goale, o cutie plată și veche de ceară Turtle¹. Dintr-un motiv oarecare, cutia aceasta îi atrase atenția, așa că petrecu aproape treizeci de secunde privind, cu un soi de uimire hipnotică, broasca-țestoasă desenată pe capac. Apoi o aruncă la loc... și, în sfârșit, iat-o: cutia cu inscripția GULF.

O înhăță și fugi pe scări în sus cât putu de repede, conștient că-i ieșise cămașa din pantaloni și convins că tocmai aceasta îi va pecetlui soarta: lucrul din beci îl va lăsa să ajungă până aproape de ușă, după care o să-l înșface de poalele cămășii, o să-l smucească înapoi și...

Ajunse în bucătărie și trânti ușa după el cu o bufnitură vijelioasă. Se sprijini de ea – ochii închiși, broboane de sudoare pe brațe și frunte, cutia cu parafină strânsă puternic în mână.

Pianul tăcuse, iar vocea mamei pluti până la el:

– Georgie, n-ai putea să trântești ușa aia un pic mai tare data viitoare? Poate reușești să spargi câteva farfurii din bufet, dacă vrei cu tot dinadinsul.

– Iartă-mă, mămico! strigă el.

– Georgie, neisprăvit ce ești! spuse Bill din dormitor.

Coborâse glasul, astfel ca mama lor să nu-l audă.

George chicoti subțirel. Frica îi trecuse deja; se dezlipise de el la fel de ușor cum se desprinde un coșmar de omul care se deșteaptă din înțeleștarea lui, cu pielea rece și gâfâind, care-și pipăie trupul și se holbează în jur, să fie sigur că nimic n-a fost adevărat, și începe imediat să îl uite.

¹ „Broască-țestoasă“, în lb. engl. în orig. (n. red.).

Jumătate s-a și dus, în momentul când picioarele ating podeaua; trei sferturi, când iese de sub duș și începe să se șteargă; restul, la încheierea micului dejun. Totul a trecut... Până data viitoare când, în ghearele coșmarului, revin în minte toate temerile.

Țestoasa aia – cugetă George, îndreptându-se spre sertarul unde țineau chibriturile. *Unde-am mai văzut eu o țestoasă ca aia?*

Dar nu primi niciun răspuns, așa că izgoni gândul.

Luă o cutie cu chibrituri din sertar, un cuțit din rastele (atent să țină tăișul departe de trup, așa cum îl învățase tatăl său) și un castronel din bufetul galez aflat în sufragerie. Apoi se înapoie în camera lui Bill.

– Ce-ce mai gă-găozar ești, G-Georgie, îl certă Bill, pe un ton blând, și împinse mai încolo obiectele de pe noptieră: un pahar gol, o carafă cu apă, șervețele din hârtie, cărți, o sticlă de frectie Vicks – al cărei miros Bill avea să-l asocieze toată viața cu piepturile grele, pline de flegmă, și cu nasurile înfundate. Era acolo și vechiul radio Philco, cântând nu Chopin sau Bach, ci o melodie a lui Little Richard... Foarte încet însă, atât de încet, încât Little Richard era despuiat de toată puterea sa crudă, originală. Mama lor, care studiasse pianul clasic la Juilliard, detesta rock-and-rollul. Nu doar îi dispăcea, ci chiar avea oroare.

– Nu-s găozar, protestă George, așezându-se pe marginea patului lui Bill și punând pe noptieră lucrurile pe care le adusese.

– Ba ești. Nimic altceva decât un găoz mare și vânăt, asta ești.

George încercă să-și imagineze un copil care nu e decât un găoz mare și uriaș pe două picioare și începu să chicotească.

– Găozul tău e mai mare decât *Augusta*, continuă Bill, amuzat și el.

– Găozul *tău* e mai mare decât tot *statul*, replică George.

Hohotele de râs s-au rostogolit vreme de două minute.

Urmă o conversație șoptită, de soiul celor care nu înseamnă mare lucru pentru nimeni altcineva, cu excepția băiețașilor: cine-i găozul cel mai mare, cine *are* găozul mai mare, al cui găoz e cel mai vânăt și așa mai departe. În cele din urmă Bill rosti unul dintre cuvintele interzise – îl acuză pe George că ar fi un găoz mare, vânăt și *căcăcios* – și amândoi se stricară de râs. Râsul lui Bill se transformă într-un acces de tuse. Când începu să se potolească (de acum chipul lui Bill căpătase o nuanță vineție, la care George se uita destul de îngrijorat), pianul se opri din nou. Amândoi priviră în direcția salonului, așteptându-se să audă scrâșnetul scaunului pe podea și pașii scoși din fire ai mamei. Bill își îngropă gura în scobitura cotului, înăbușind ultimele rafale de tuse și, în același timp, arătând cu degetul spre carafă. George îi turnă un pahar cu apă.

Pianul se auzi – iarăși *Für Elise*. Bill Bâlbâitul nu avea să uite nicicând bucata aceea, și chiar peste ani i se făcea de fiecare dată piele de găină pe brațe și pe spinare; inima i se oprea în piept și își aducea aminte: *Mama mea cânta asta în ziua când a murit George*.

– O să mai tușești, Bill?

– Nu.

Bill luă din cutie un șervețel, hârâi din piept și scuiă flegma, după aceea mototoli șervețelul și îl aruncă în coșul de lângă pat, care era plin de ghemotoace asemănătoare. Apoi deschise cutia cu parafină și luă în palmă un cubuleț unsuros. George îl privea atent, dar fără să vorbească sau să pună întrebări. Lui Bill nu-i plăcea ca George să-i vorbească atunci când făcea treabă, iar George învățase că, dacă-și ținea gura, Bill îi va explica întotdeauna ce anume face.

Cuțitul a fost folosit pentru a tăia o bucățică din cubul de parafină. Bill puse bucata în castro-nel, apoi aprinse un chibrit și îl așeză deasupra parafinei. Cei doi băieți priviră flacăra galbenă, în timp ce vântul tot mai slab repezea în geam răpăielile intermitente ale ploii.

– Trebuie să căptușim barca, altfel se udă și o să se scufunde, spuse Bill.

Când era cu George, bălbâiala îi slăbea – uneori nu se mai bălbâia deloc. La școală însă putea deveni atât de gravă, încât îi era imposibil să vorbească. Orice comunicare înceta, iar colegii se uitau în altă parte, în vreme ce Bill apuca strâns marginile băncii, cu fața înroșindu-i-se aproape la fel de tare ca și părul și cu ochii îngustați ca niște lame de cuțit, în timp ce încerca să smulgă vreun cuvânt din gâtul încăpățânat. Câteodată – de cele mai multe ori – cuvântul se îndura să iasă. Alteori, refuza pur și simplu. Când avea trei ani, îl lovise o mașină, aruncându-l în zidul unei clădiri; fusese în comă timp de șapte ore. Mama sa spunea că de la accidentul acela i se trăgea bălbâiala. George avea uneori impresia că tatăl său – și Bill însuși – nu era chiar atât de sigur.

Bucățica de parafină din castro-nel se topise aproape în întregime. Flacăra sfârâi micșorată, al-băstrindu-se în timp ce cuprindea bețigașul de carton, și se stinse. Bill își muie degetul în lichid și îl smulse cu un sâsâit slab. Îi zâmbi lui George, parcă scuzându-se.

– Frige.

După câteva secunde, vârî din nou degetul și începu să ungă bordurile bărcuței, unde ceara se usca repede, transformându-se într-un abur lăptos.

– Pot s-o ung și eu puțin? întrebă George.

– Sigur. Da' ai grijă să nu cadă pe pături, că te jupoaie mama.

George își băgă degetul în parafină, care acum era foarte caldă, dar nu mai frigea, și începu s-o întindă pe partea cealaltă a bărcii.

– Nu pune așa de multă, găozarule! exclamă Bill. Vrei să se scufunde de la pri-prima croazieră?

– Iartă-mă!

– Nu-i nimic. Doar ia-ia-o ușor.

George termină cealaltă latură, apoi cântări bărcuța în mâini. O simțea un pic mai grea, dar nu cu mult.

– Prima-ntâi, comentă el. Mă duc afară s-o lansez la apă.

– Mda, du-te, murmură Bill.

Arăta dintr-odată obosit – obosit și încă nu tocmai vindecat.

– Aș vrea să poți veni și tu, spuse George.

Voia într-adevăr; uneori, Bill făcea pe șeful, dar întotdeauna avea cele mai grozave idei și nu dădea în el aproape niciodată.

– Și eu aș vrea să pot veni, spuse Bill posomorât.

– Păi...

George își mută greutatea de pe un picior pe altul, cu bărcuța în mâini.

– Să-ți pui haina de ploaie, îl sfătui Bill, altfel te pocnește și pe tine gri-gripa, ca pe mine. Probabil c-o s-o iei oricum, de la mi-microbii mei.

– Mulțumesc, Bill. E o corabie grozavă.

Și făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse de mult, un lucru pe care Bill n-avea să-l uite niciodată: se aplecă și-și sărută fratele pe obraz.

– Acum chiar c-ai s-o iei, găozare, spuse Bill, părând înveselit. Îi zâmbi lui George. Pune și toate astea la loc. Să nu-i vină iar mamei dra-dracii.

– Normal.

Strânse toate lucrurile și traversă încăperea, cu barca în echilibru precar peste cutia de parafină, care stătea strâmbă în castronel.

– G-G-Georgie?

George se răsuci, privindu-și fratele.

– Ai g-grijă.

– Normal.

Fruntea i se încreți puțin. Asta era o vorbă pe care-o spunea mămica, nu fratele mai mare. Era la fel de ciudat ca și sărutul pe obrazul lui Bill.

– Normal c-o să am.

Ieși. Bill nu îl mai văzu niciodată.

3

Și iată-l acum, urmărindu-și bărcuța pe partea stângă a Witcham Street. Alerga repede, dar apa curgea și mai repede, iar mica ambarcațiune nu se lăsa întrecută. Auzi un vuiet profund și văzu că, la aproape cincizeci de metri mai în josul pantei, torentul din rigolă se prăvălea într-o gură de canal rămasă deschisă. Era un semicerc prelung și întunecos tăiat în bordură și, sub ochii lui George, o creangă desfrunzită, cu coaja neagră și lucioasă ca o piele de focă, se năpusti în abisul canalului. Stătu agățată un moment pe margine, după care lunecă înăuntru. Într-acolo se îndrepta și barca.

– Oh, căca-m-aș în sus! exclamă speriat.

Începu să alerge și mai iute și, preț de-o clipă, crezu că va prinde barca. Apoi un picior îi alunecă și căzu pe burtă, julindu-și un genunchi și tipând de durere. Din noua sa perspectivă, de la nivelul solului, își privi bărcuța răsucindu-se de două ori pe loc, prinsă pentru o clipă într-un alt vârtej, și apoi dispărând.

– Căca-m-aș în sus! răcni George iarăși și dădu cu pumnul în asfalt.

Îl duru și asta, și începu să plângă. Ce mod prostesc de a-și pierde barca!

Se ridică și se apropie de canal. Ingenunche și privi înăuntru. Apa scotea un zgomot jilav, reverberat, și roind în beznă. Era un sunet înfricoșător. Îi amintea de...

– Îh!

Exclamația țâșni din el ca trasă cu o sfoară, și băiatul sări înapoi.

Înăuntru erau niște ochi galbeni: acel fel de ochi pe care și-i imaginase, dar niciodată nu-i văzuse de fapt în pivniță. *E un animal* – gânduri incoerente i se rostogoleau prin minte – *asta-i tot, vreun animal, poate o pisică. A căzut și a rămas blocată acolo...*

Oricum, era gata s-o ia la fugă – avea să fugă peste o secundă, două, după ce comutatorul mental va fi trecut de șocul pe care i-l provocaseră acei doi ochi galbeni și strălucitori. Simțea sub degete suprafața aspră a caldarâmului și pânza subțire de apă rece curgând în jurul lor. Se văzu pe sine ridicându-se și pășind îndărăt, și acela a fost momentul când un glas – un glas limpede și chiar plăcut – i s-a adresat din gura de canal.

– Salut, Georgie, spuse glasul.

George clipi și se mai uită o dată. Abia dacă îi venea să creadă ceea ce vedea; era ca un personaj dintr-o poveste născocită sau dintr-un film unde știi că animalele vor vorbi și vor dansa. Dacă ar fi avut cu zece ani mai mult, nu și-ar fi crezut ochilor. Dar nu avea șaisprezece ani. Avea doar șase.

În canal era un clovn. Lumina dinăuntru, departe de a fi grozavă, era suficientă pentru ca George Denbrough să își dea seama că nu era vorba de o plăsmuire a imaginației sale. Acolo jos